

Sygn. akt IX C 52/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 lutego 2017 roku

Sąd Rejonowy w Słupsku IX Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący: SSR Tomasz Zielonka

Protokolant: st. sekr. sąd. Agnieszka Konewko

po rozpoznaniu w dniu 14 lutego 2017 roku w Słupsku

na rozprawie sprawy

z powództwa **M. B. (1)**

przeciwko **Towarzystwu (...) S.A. w W.**

o zapłatę

1. Zasądza od pozwanego Towarzystwa (...) S.A. w W. na rzecz powoda M. B. (1) kwotę 3545,73 zł (trzy tysiące pięćset czterdzieści pięć złotych 73/100) wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 13.10.2014r. do dnia 31.12.2015r. i wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie w wysokości równej sumy stopy referencyjnej NBP i 5,5 pkt procentowych od dnia 1.01.2016r. do dnia zapłaty,
2. Oddala powództwo w pozostałym zakresie,
3. Rozdziela stosunkowo koszty procesu ustalając, iż powód ponosi koszty w 17,34 %, pozwany w 82,66 % pozostawiając szczegółowe wyliczenie kosztów Referendarzowi Sądowemu.

UZASADNIENIE

M. B. (1) domagał się zasądzenia od pozwanego Towarzystwa (...) SA w W. kwoty 4289,05 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 13.10.2014r. do dnia 31.12.2016r. i odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 01.01.2016r do dnia zapłaty oraz zasądzenia kosztów procesu.

W uzasadnieniu pozwu powód wskazał, iż na skutek wypadku komunikacyjnego, za który odpowiedzialność ponosi sprawca ubezpieczony u pozwanego, został uszkodzony, stanowiący jego własność samochód, a koszt przywrócenia pojazdu do stanu sprzed szkody wynosi 9296,23 zł netto, zaś pozwany wypłacił mu w toku postępowania likwidacyjnego jedynie kwotę 5007,18 zł.

Pozwany w odpowiedzi na pozew z dnia 10.03.2016r. wniósł o oddalenie powództwa podnosząc, zarzut braku legitymacji czynnej oraz, iż wypłacone odszkodowanie pokrywa szkodę powstałą w pojeździe powoda.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny.

Pojazd powoda M. B. (1), S. (...) nr rej. (...), został uszkodzony w kolizji w dniu 12.09.2014r.. Sprawcą kolizji był kierowca, ubezpieczony z tytułu odpowiedzialności cywilnej posiadaczka pojazdu mechanicznego, w Towarzystwie (...) SA w W..

bezsporne

Powód zgłosił pozwanemu szkodę dotyczącą pojazdu marki S. (...) nr rej. (...) w dniu 12.09.2014r.. Towarzystwo (...) SA w W., w decyzji z dnia 09.12.2014r., odmówiło wypłaty odszkodowania, wskazując, iż ubezpieczony nie potwierdza faktu spowodowania uszkodzeń w pojeździe powoda.

Sprawca szkody został skazany wyrokiem Sądu Rejonowego w Słupsku za popełnienie wykroczenia w ruchu drogowym. Pozwany wówczas uznał swoją odpowiedzialność za szkodę i wypłacił powodowi kwotę 5007,18 zł. M. B. pismem z dnia 02.06.2015r. wezwał ubezpieczyciela do zapłaty kwoty 5898,96 zł netto, wskazując, iż wypłacona kwota nie stanowi całkowitego naprawienia szkody.

bezsporne

Koszt przywrócenia pojazdu do stanu sprzed szkody wynosił 8552,91 zł.

Dowód; opinia biegłego W. B. k. 109-117, wyjaśnienia biegłego k. 174

Pojazd powoda brał udział wcześniej w szkodach m.in. z dnia 14.10. 2009r. oraz w dniu 20.03.2010r. , za które M. B. otrzymał odszkodowania.

Po szkodzie z dnia 20.03.2010r. powód wymienił uszkodzone drzwi i błotnik na części oryginalne, używane. Następnie, w nieustalonym czasie, żona powoda, kierując przedmiotowym pojazdem, otarła prawy przedni błotnik i prawe przednie drzwi. Powód przy pomocy kuzyna naprawił szkodę. Uszkodzone elementy zostały wyszpachlowane i polakierowane.

Dowód zeznanie powoda k. 174,

W dniu 12.04.2016r. M. (...) Bank SA w W. zawarli umowę przelewu wierzytelności obejmującą wszelkie prawa ze szkody komunikacyjnej z dnia 12.09.2014r. .

bezsporne

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługuje na uwzględnienie niemal w całości.

Bezspornym w niniejszej sprawie był fakt ubezpieczenia przez pozwanego, sprawcy kolizji drogowej z dnia 12.09.2014 roku, z tytułu odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych. Bezsporny był również fakt udziału pojazdu powoda we wcześniejszych kolizjach, jak również zakres uszkodzeń.

Kwestią sporną była wysokość szkody poniesionej przez powoda w związku z uszkodzeniem z dnia 12.09.2014r., przy czym, spór sprowadzał się w istocie do kosztu drzwi przednich prawych i błotnika przedniego prawego. Ponadto strona pozwana kwestionowała legitymację czynną powoda.

Odnośnie zarzutu braku legitymacji czynnej zarzut jest nieuzasadniony z uwagi na zawarcie przez (...) Bank SA umowy przelewu wierzytelności obejmującą wszelkie prawa ze szkody komunikacyjnej z dnia 12.09.2014r. .

Natomiast odnośnie zarzutu dotyczącego wysokości szkody należy wskazać, że na mocy przepisu art. 822 § 1 i 4 k.c. przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo ubezpieczony.

Uprawniony do odszkodowania w związku ze zdarzeniem objętym umową ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej może dochodzić roszczenia bezpośrednio od ubezpieczyciela.

Jak stanowi przepis art. 9 ust. 1 i art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 22.05.2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz.U. 2013.392t.j.) umowa ubezpieczenia obowiązkowego odpowiedzialności cywilnej obejmuje odpowiedzialność cywilną podmiotu objętego obowiązkiem ubezpieczenia za szkody wyrządzone czynem niedozwolonym oraz wynikłe z niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania, o ile nie sprzeciwia się to ustawie lub właściwości (naturze) danego rodzaju stosunków.

Na mocy przepisu art. 363 § 1 k.c. naprawienie szkody powinno nastąpić, według wyboru poszkodowanego, bądź przez przywrócenie stanu poprzedniego, bądź przez zapłatę odpowiedniej sumy pieniężnej. Jednakże gdyby przywrócenie stanu poprzedniego było niemożliwe albo gdyby pociągało za sobą dla zobowiązanego nadmierne trudności lub koszty, roszczenie poszkodowanego ogranicza się do świadczenia w pieniądzu.

W świetle art. 361. § 1 kc zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność tylko za normalne następstwa działania lub zaniechania, z którego szkoda wynikła.

§ 2. W powyższych granicach, w braku odmiennego przepisu ustawy lub postanowienia umowy, naprawienie szkody obejmuje straty, które poszkodowany poniósł, oraz korzyści, które mógłby osiągnąć, gdyby mu szkody nie wyrządzone.

Ustawodawca ukonstytuował zasadę, iż odszkodowanie ubezpieczeniowe nie może wynosić więcej aniżeli szkoda wyrządzona w ubezpieczonym mieniu, w następstwie wypadku przewidzianego w umowie ubezpieczenia. W przypadku bowiem wypłaty wyższych sum prowadziłoby to do bezpodstawnego wzbogacenia ubezpieczonego, a tym samym prowadziłoby do zaprzeczenia istocie i celowi ubezpieczenia gospodarczego. Ustalenie wysokości szkody odbywa się na zasadach określonych w ogólnych warunkach ubezpieczenia, w przypadku zaś braku takich unormowań na zasadach ogólnych określonych w kodeksie cywilnym

Dla ustalenia wielkości szkody konieczne jest porównanie rzeczywistego stanu majątkowego poszkodowanego powstałego w wyniku zdarzenia wywołującego szkodę ze stanem, który istniałby, gdyby takiej szkody nie wyrządzono.

W rozpoznawanej sprawie okolicznością istotną jest fakt wcześniejszych uszkodzeń pojazdu i ich zakres. Słuchany jako strona powód zeznał, że po jednej z wcześniejszych szkód wymienił uszkodzone drzwi i błotnik na części oryginalne, ale używane. Powód zeznał również, że po tej naprawie, jego żona kierując przedmiotowym pojazdem, przetarła prawy przedni błotnik i prawe przednie drzwi. Po uszkodzeniu pojazdu, powód wraz z kuzynem „naprawił pojazd” tj. wyszpachlował i polakierował zarysowane elementy.

Zeznania powoda w tym zakresie, nie były kwestionowane przez stronę pozwaną i w ocenie sądu są wiarygodne.

W niniejszej sprawie, zgodnie z przepisem art. 6 k.c., ciężar wykazania kosztów naprawy auta spoczywał w niniejszej sprawie na powodzie.

Powód, złożył wniosek o ustalenie kosztów przywrócenia pojazdu do stanu sprzed szkody przez biegłego.

Biegły W. B. wskazał w opinii, iż koszt naprawy wynosi 9695,18 zł netto(1 wariant). Natomiast w 2 wariantcie wskazał, iż z uwagi na tożsamość spornej szkody z zakresem poprzednich szkód wynosi 6995,25 zł netto. Odpowiadając na zarzuty stron biegły B., po zeznaniach powoda, opiniował, iż do ustalenia wartości szkody należy brać pod uwagę wariant pierwszy opinii. Jednocześnie biegły wskazał, iż z powodu zamontowania części używanych, należy zwiększyć obniżenie wartości drzwi i błotnika do 70 %. (powołując się przy tym na fachową literaturę jak i własne doświadczenia). Strona powodowa, mimo stanowiska biegłego wskazującego wartość części używanych jako ok. 30 % wartości części, nie złożyła dalszych wniosków dowodowych. Ponadto sąd wziął również pod uwagę stwierdzenie biegłego, iż z uwagi na przeprowadzoną przez powoda niefachową naprawę powyższych elementów, należy zastosować dodatkowo 50 % amortyzację.

Opinia biegłego jest w ocenie sądu rzetelna i fachowa. Biegły w sposób logiczny uzasadnił swoje stanowisko. Z powyższych względów sąd ustalił, iż koszt naprawy przywracający stan pojazdu sprzed szkody wynosi, zgodnie z pierwszym wariantem opinii, 9695,18 zł netto. Mając jednak na uwadze zeznania powoda i wyjaśnienia złożone przez biegłego na rozprawie, wskazujące, iż część używana ma 30 % wartości części nowej, sąd obniżył wartość drzwi przednich prawych do kwoty 931, 61 zł, a błotnika przedniego prawego do 465,80zł. Ponadto opierając się na stanowisku biegłego sąd zastosował 50 % obniżenie wartości z uwagi na niefachową naprawę. Wartość tych spornych części wyniosła ostatecznie 791,47 za drzwi i 465,80 zł za błotnik. Zatem wysokość szkody wynosi, zdaniem sądu, 8552,91 zł netto, na którą składają się 5208, 27 zł koszt części zamiennych, 918 zł robocizna, 81 zł koszty dodatkowe i 2345, 64 zł lakierowanie. Sąd nie zlecał w tym zakresie pisemnego uzupełnienia opinii, albowiem w świetle wyjaśnień biegłego, obniżenie wartości spornych części sprowadza się do wykonania matematycznego obliczenia.

Nie można przyjąć twierdzeń powoda, podniesionych już po przesłuchaniu stron, iż drzwi kosztowały go 1500 zł, a błotnik 480 zł, albowiem strona pozwana je zakwestionowała, a powód nie złożył wniosków dowodowych na poparcie swych twierdzeń w tym zakresie. Ponadto należy zauważyć, iż te twierdzenia są mało wiarygodne, gdyż M. B. nie pamiętał dat poszczególnych szkód, u kogo dokonywał napraw, a mimo upływu wielu lat, pamięta dokładnie ile zapłacił za części. Z powyższych względów twierdzenia strony powodowej w tym zakresie należy uznać za gołosłowne i składane na użytek sprawy.

Nie można także podzielić stanowiska pozwanego, iż powinna zostać wzięta pod uwagę druga wersja opinii biegłego. Jak wskazano wyżej, biegły po przesłuchaniu powoda, wykluczył przyjęcie wariantu drugiego. Przyjęcie drugiego wariantu opinii mogłoby być uzasadnione jedynie w razie, gdyby po poprzedniej szkodzie uszkodzone elementy nie zostały wymienione. Fakt wymiany zarówno drzwi jak i błotnika został wykazany zaznaniem powoda. Pozwany nie zakwestionował na rozprawie twierdzeń M. B. w tym zakresie i nie złożył żadnych wniosków dowodowych na podważenie zeznań powoda.

Zatem wyliczona przez biegłego kwota, z modyfikacją wskazaną na rozprawie, jest to, wynikająca z art. 363 kc, suma odpowiednia, przywracająca stan sprzed szkody.

Ponieważ powód otrzymał od pozwanego kwotę 5007, 18 zł, szkoda nie została a w całości naprawiona i powództwo podlegało uwzględnieniu co do kwoty 3545,73 zł, na podstawie przepisu art. 361 § 1 i 2 kc , art. 363 § 1 k.c. w zw. z art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 22.05.2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz.U. 2013.392t.j.).

W pozostałym zakresie powództwo podlegało oddaleniu, albowiem powód nie wykazał dalej idącej szkody. (pkt 2 wyroku)

O odsetkach orzeczono w oparciu o art.481 § 1 kc, uwzględniając zmianę przepisu obowiązującą od dnia 01.01.2016r.. W myśl art. 481 § 1 kc jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi.

Pozwany obowiązany był spełnić świadczenie w terminie trzydziestu dni, licząc od daty otrzymania zawiadomienia o zdarzeniu, co wprost wynika z przepisu art. 817 § 1 kc. Nie można podzielić stanowiska strony pozwanej, iż w niniejszej sprawie znajduje zastosowanie art. 14 ust.2 ustawy z dnia 22.05.2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych. Nie może budzić wątpliwości, iż przedmiotem oceny była zwykła kolizja drogowa, nie wymagająca ustalenia odpowiedzialności ubezpieczyciela w drodze postępowania karnego.

O kosztach w pkt. 3 wyroku orzeczono na podstawie art. 100 kpc w zw. z art. 108 § 1 kpc, ustalając, iż powód zgodnie z wynikiem procesu, ponosi koszty w 17,34 %, a pozwany w 82, 66 %, pozostawiając szczegółowe rozliczenie kosztów referendarzowi sądowemu